

— И азъ тѣй каза Малама.

А това като казувахъ виждахъ ся че едвамъ можахъ да ся държатъ сѣднали.

Часътъ около десѣтъ на ноцтѣхъ (по Европейскы) двамата злодѣйци бѣхъ заспали наблегнати на трапезтѣхъ, и хъркахъ.

Младото корабарче, на което Малама казуваше Кадре, въздраси по сълбѣхъ на горѣ и ся намѣри предъ Н. Воитиди.

— Какъ е? (каза старецътъ)

— Пріятелитѣ сж на рогозкѣ....

— Ами момата?

— Сега ще ѝ отвориш вратата.

— Че не сж ли ключевѣтъ у тѣхъ?

— У тѣхъ сж ама азъ ще ги вземъ отъ джебевѣтъ имъ

— Течи, кога е тѣй отвори ѝ вратата и турѣ пакъ ключевѣтъ въ джебевѣтъ имъ.

Корабарчето ся притече и извърши което му бѣше заповѣдалъ старецътъ Воитиди. И доведе Янкѣ при него.

— За име Божіе! избавѣте мя.... рече тѣя.

— Мълчи! каза Н. Воитиди. Мълчи! Ако искашь да ся отървеш....

— Паднала съмъ въ ногтіете на діавола.

— Мълчи! Мълчи! сѣдни тука до мене, приповтори старецътъ. Видишь че вмѣсто да ся отдамъ отъ Цариградъ, ный ся връщамъ пакъ за тамъ.

— Наистинѣхъ, (каза младыйтъ корабарецъ) азъ гледамъ че ный отколъ ще да сме ся върнали за Цариградъ.

— Боже мой! Боже мой! рече старецътъ Воитиди. Стори да стигна съ време. Кадрьо! Ела тука дръжъ кормилото!

Кадрьо послуша.